

Arrest

nr. 220 935 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient bij brief van 28 oktober 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 18 juni 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Bij brief van 9 juli 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook deze aanvraag onontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar en vasthouding met het oog op verwijdering. Op 10 december 2012 wordt beslist om de verzoekende partij vrij te laten.

1.4. Op 3 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [E.M.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [1975]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03/11/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Damme/Knokke-Heis op 02/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 11/10/2012.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.007624/2018 van de politie zone van Damme/Knokke-Heist)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 02/11/2018 door de politiezone van Damme/Knokke-Heist en verklaart een partner en een kind in België te hebben. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische partner heeft en dat ze binnenkort gaat trouwen. Haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betreffende haar kind, hij is niet aan te treffen in het Rijksregister en verblijft als zij illegaal in het Rijk. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L3.007624/2018 van de politie zone van Damme/Knokke-Heist)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat het middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

“[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...]

“[...] Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zij baseert zich op een proces-verbaal – waarvan de verzoekende partij zich afvraagt of het zich wel in het administratief dossier bevindt – en waarvan de verzoekende partij de gevolgtrekkingen volledig betwist.

“[...] Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij op illegale wijze op het grondgebied zou verblijven en daarom de openbare orde zou schaden. Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

De verwerende partij stelt dat er een PV zou zijn opgemaakt wegens winkeldiefstal en baseert een groot deel van haar motivering op het feit dat de verzoekende partij een 'gevaar voor de openbare orde' zou zijn.

Verzoekende partij werd nooit veroordeeld voor enig crimineel feit. Het betreft immers een groot misverstand en er kan helemaal geen sprake zijn van diefstal.

Verzoekende partij was aan het winkelen in de supermarkt waar zij al jaren komt. Zij had enkele boodschappen genomen en beseftte dat zij een karretje nodig had. Op dat ogenblik is zij met haar boodschappen tot aan de deuren gewandeld waar de karretjes (net voor de deur, doch buiten) stonden en werd zij tegengehouden door een veiligheidsagent. Doordat zij boodschappen in haar handen had, ging men ervanuit dat zij de winkel wou verlaten zonder te betalen. Verzoekende partij heeft echter nooit de intentie gehad om te stelen! Verwerende partij houdt hier helemaal geen rekening mee, speelt voor rechter, veroordeelt verzoekende partij reeds en baseert daar dan een inreisverbod van 3 jaar op. Dit is niet ernstig!

Vraag is wat het P-V precies stelt en of wel er uit kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij een dievegge is.

De nota met opmerkingen van de verwerende partij brengt hier geen enkele verduidelijking in.

Het is duidelijk dat verwerende partij het dossier van verzoekende partij niet (grondig) heeft onderzocht en ten onrechte overgegaan is tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar.

[...] De verwerende partij stelt tevens in haar nota met opmerkingen niet over een discretionaire bevoegdheid te beschikken omtrent de oplegging van een inreisverbod. Zij voert hiermee echter een steriele discussie: omtrent de duur van het inreisverbod beschikt zij immers over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid (1 seconde tot 3 jaar).

Zoals hierboven reeds vermeld, gaat de verwerende partij ten onrechte uit van het feit dat de verzoekende partij zou gepoogd hebben een winkeldiefstal te plegen.

Bovendien gaat zij ook nogal snel over het familieleven van de verzoekende partij heen.

Zo is verzoekende partij bijvoorbeeld bevallen in België op 27 december 2016. De vader van haar kind is een Belgische onderdaan, maar heeft het kind nog niet erkend omdat hij nog steeds getrouwd is.

Dit maakt onder meer het voorwerp uit van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (via het middel op basis van artikel 74/13 VW) dat dit inreisverbod zou moeten schragen.

Wanneer dit bevel vernietigd wordt, verliest uiteraard ook dit inreisverbod zijn basis.

[...] Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

2.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Voor zover als nodig verwijst de Raad naar de bespreking van artikel 3 van het EVRM in zijn arrest van 12 maart 2019 met nummer 218 138, dat handelt over de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum en waarbij geen ernstige grief ontleend aan deze verdragsbepaling werd vastgesteld.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*). De verzoekende partij houdt aldus onterecht voor dat deze bepaling slechts voorziet in een loutere *“mogelijkheid”* tot het opleggen van een inreisverbod.

De verzoekende partij betwist niet dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en evenmin dat zij naliet gevolg te geven aan het vroegere bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11 oktober 2012, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Door deze redengevingen heeft de verwerende partij op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd waarom zij in casu is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod. Er blijkt niet dat enige verdere redengeving zich opdrong om het opleggen van een inreisverbod op zich te rechtvaardigen. De verzoekende partij brengt op dit punt ook geen omstandigheden naar voor die ten onrechte niet in de beoordeling zijn betrokken en die maken dat het als kennelijk onredelijk is te beschouwen dat haar een inreisverbod werd opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu moet worden aangenomen dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De verwerende partij motiveert dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, waar de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Hiervoor verwijst zij naar de betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal van de verzoekende partij. Gelet op het bedrieglijk karakter van deze feiten wordt de verzoekende partij geacht nog steeds de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij houdt hierbij verder nog rekening met de verklaringen van de verzoekende partij dat haar partner en kind hier verblijven en dat ze binnenkort zou gaan trouwen. Zij oordeelt evenwel dat een intentie om te huwen nog geen recht geeft op verblijf en zowel de verzoekende partij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op haar illegale verblijfssituatie. Zij stelt nog vast dat het kind van de verzoekende partij evenzeer in illegaal verblijf is. Zij stelt dat het gezinsleven buiten België kan/moet plaatsvinden.

Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet zonder meer worden gevolgd in haar betoog dat de specifieke omstandigheden van haar geval, wat de duur van het inreisverbod betreft, niet in rekening zijn gebracht of onderzocht of dat op (nagenoeg) automatische wijze een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd als gevolg van de vaststellingen dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan en geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De verzoekende partij betwist verder dat zij poogde om een winkeldiefstal te plegen. Zij betoogt dat dit een groot misverstand betreft. Zij stelt dat zij, na reeds enkele producten uit de rekken te hebben genomen, beseftte dat zij een winkelkar nodig zou hebben, waardoor zij terugkeerde naar de ingang van de winkel om daar een winkelkar te pakken. Aldaar werd zij tegengehouden door een veiligheidsagent. Zij voert aan dat zij nooit de intentie had om te stelen en dat de verwerende partij ten onrechte voor rechter speelt en haar reeds veroordeelt. Zij stelt zich de vraag of het bewuste proces-verbaal van de beweerde winkeldiefstal zich wel in het dossier bevindt en stelt de gevolgtrekkingen die hieruit worden getrokken te betwisten. Zij benadrukt nooit te zijn veroordeeld voor enig crimineel feit.

De Raad wijst erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan de verwerende partij geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de verwerende partij slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In dit administratief verslag vermelden de politiediensten dat de verzoekende partij werd betrapt op winkeldiefstal. Tevens wordt in de bestreden beslissing het nummer van proces-verbaal weergegeven waardoor de verzoekende partij desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal an sich niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad merkt verder op dat de versie van de feiten zoals weergegeven door de verzoekende partij geen ondersteuning vindt in het administratief dossier, noch legt de verzoekende partij hiervan enig begin van bewijs neer. Tevens kan erop worden gewezen dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar geen rekening kon houden met het gegeven dat de verzoekende partij tijdens haar illegale verblijf in België op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Zij brengt ook geen concrete argumenten naar voor dat het in haar situatie, en gelet op het door de verwerende partij vastgestelde bedrieglijk karakter van dergelijke feiten, kennelijk onredelijk was om aan te nemen dat er gelet op haar gedrag een gevaar voor de openbare orde blijft.

De verzoekende partij is daarnaast van mening dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar specifieke situatie. Meer concreet wijst zij erop dat zij op 27 december 2016 is bevallen. Zij stelt dat de vader van haar kind een Belgische onderdaan is, maar deze het kind nog niet heeft erkend omdat hij nog getrouwd is.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening hield met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een Belgische partner heeft met wie ze zou gaan trouwen en dat zij een kind heeft in België.

De verzoekende partij geeft met haar betoog aan dat geen of onvoldoende rekening is gehouden met het gegeven dat haar kind een Belgische vader heeft. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole zoals dit voorhanden is in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 november 2018 door de politie van Damme/Knokke werd gehoord, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Hierbij was zij vergezeld van haar "*vriend en toekomstige man*". In het verslag staat vermeld dat deze laatste gescheiden is. De verzoekende partij zelf legt ook geen begin van bewijs voor dat haar beweerde partner nog getrouwd is. Zelfs indien alsnog moet worden aangenomen dat haar beweerde partner nog getrouwd zou zijn, moet bovendien worden opgemerkt dat de Belgische wetgeving zich niet verzet tegen de erkenning van een kind door een man die nog is getrouwd met een andere vrouw dan de moeder van het kind. De Raad ziet dan ook niet in dat er sinds de geboorte van het kind op 27 december 2016 enige hinderpaal was voor de beweerde partner om het kind te erkennen. De verzoekende partij toont in het geheel niet aan dat haar kind niet reeds kon worden erkend of dat er een legitieme reden is waarom er nog geen procedure is opgestart.

Op geen enkele wijze blijkt dat de beweerde partner de vader is van het kind van de verzoekende partij, of dat deze zelfs maar een intentie heeft om het kind te erkennen, zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat haar kind een Belgische vader zou hebben. Nu niet blijkt dat de beweerde partner de vader is van het kind kan ook niet worden aangenomen dat het recht

op gezinsleven van dit kind met de beweerde partner wordt miskend, of zulks ten onrechte buiten beschouwing is gebleven, te meer ook waar op geen enkele wijze blijkt dat er sprake is van nauwe banden tussen het kind en de beweerde partner.

De verzoekende partij betwist verder het motief in de bestreden beslissing niet dat haar kind, net als zij, illegaal in het Rijk verblijft. Zij overtuigt ook niet dat er dan concrete omstandigheden spelen die maken dat zij niet in redelijkheid het gezinsleven met haar kind kan verderzetten in haar herkomstland, Marokko.

De Raad stelt vervolgens vast dat niet blijkt dat de voorgehouden relatie tussen de verzoekende partij en een Belgische onderdaan als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke een begin van bewijs voor te leggen van deze voorgehouden relatie, laat staan van het stabiel en duurzaam karakter ervan. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, laten de voorliggende stukken ook niet toe vast te stellen dat de beweerde partner dan de vader is van haar kind. De verzoekende partij geeft verder zelf aan dat haar partner nog steeds is gehuwd. Nergens liggen ook stukken voor die aantonen dat de verzoekende partij 'binnenkort' zou gaan trouwen. In wezen geeft de verzoekende partij in haar middel ook niet aan dat deze relatie dan onvoldoende in rekening is gebracht. Evenmin beroept zij zich op een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven met haar beweerde partner. De bestreden beslissing merkt in dit verband ten overvloede ook correct op dat zowel de verzoekende partij als haar partner wisten dat het voorgehouden gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij. In deze omstandigheden kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op gezinsleven. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen of met concrete argumenten enige disproportionaliteit in de beoordeling aannemelijk te maken.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS